

Kananga, 25 oktober 2018

Beste vrienden!

Ik voel me erg verlegen bij mijn algemene verwaarlozing van mijn relaties met het thuisfront. Het is hier inderdaad dikwijls een zottekot omwille van de drukte: iedere dag weer het zelfde... "c'est urgent, urgent, urgent ...!" Zo'n drukke periode heb ik nog nooit meegemaakt in onze geliefde Congo! Het komt allemaal samen gedurende dezelfde periode. We staan enorm onder druk!

Gedurende mijn jaar afwezigheid zijn hier regelmatig pakken (vooral uit Geel) aangekomen die een groot magazijn vullen! En mensen komen regelmatig vragen of het pakje dat hun familie heeft opgestuurd niet is aangekomen. Ja, dat zit in een van die honderden dozen! Iedere namiddag tracht ik een paar uur te werken om enkele dozen te openen en de inhoud te schiften met de hulp van twee jongeren van goede wil. Ik hoop dat tegen Kerstmis te kunnen afronden. Maar ondertussen komen er nog nieuwe zendingen aan... Heel veel dank voor al die goed bruikbare dingen, te veel om op te noemen. Ook die valiezen die twee jaar geleden met de militairen in Kin waren aangekomen, heb ik kunnen recupereren op de luchthaven!

Ik ben nu ook weer verantwoordelijk voor het jaarlijkse programma voor de opvang en schifting van jonge kandidaat scheutisten. Niemand heeft de tijd gevonden om die aanvragen te bekijken. Ik heb hier 110 brieven moeten lezen en analyseren. Om er de vier beste kandidaten uit te kiezen! Gezien de tijd, kan ik alleen telefonisch contact opnemen om dan op basis van die gesprekjes een beslissing te nemen. Normaal gezien gebeurt dat in de loop van een heel jaar... Dat vormingsprogramma kan dus onmogelijk op 15 oktober beginnen, het zal op 5 december beginnen.

Gedurende mijn afwezigheid zijn er erg goede contacten geweest met Unicef. De ploeg mannen van Unicef is nu vervangen door vrouwen (degelijke Congolese en andere Afrikaanse vrouwen), die veel meer aandacht besteden aan wat er gaande is in deze maatschappij. Zo vroeg Unicef aan Mpokolo wa Muoyo om de NGO bij te staan, die (niet zo goed) bezig was met de demobilisatie van de kindsoldaten die aan de opstand van Kamuina Nsapu hebben deelgenomen. Die samenwerking viel in de smaak van Unicef, die ons centrum nu heeft uitgekozen als belangrijke partner.

We zullen serieus gesteund worden, met alle gevolgen vanden: praktisch twee maanden werken (en telkens weer herwerken) aan het budget volgens hun systeem.

Men vraagt ons om minderjarigen die de militie verlaten hebben op te vangen en voor te bereiden op hun familiehereniging. We zijn dus weer bezig met kindsoldaten!

Men vraagt ons mee te helpen bij de 'screening' van de jonge kandidaten die zich aanmelden om zich in het leger in te zetten; de minderjarigen worden geweigerd en naar ons centrum gestuurd.

Men vraagt ons ook om op die plaatsen van de stad waar men veel heeft afgezien van het geweld van de opstand en van de harde repressie, speelpleinen te organiseren voor de jeugd, plus vormingssessies voor de volwassenen over de 'Child Protection' en de Rechten van het Kind.

We moeten dus heel wat mensen aanwerven om zich in al die taken in te zetten. We moeten zorgen voor een georganiseerde psychologische begeleiding, we moeten een professionele boekhouder engageren, een technisch beheerder, verschillende opvoeders en bijkomende sociaal assistenten, enz. We worden dus gesteund maar we krijgen er nog meer werk bij! En meer medewerkers die samen met ons bestaand personeel zullen betaald worden door Unicef. Ook de dagelijkse werking van ons centrum zal gesteund worden. We worden eerst geholpen voor zes maanden, dan wordt er geëvalueerd om te zien of het zo verder kan.

Voor de gevangenis ook is er een samenwerking bezig tussen Seprika (ons werk), de UNO, UNICEF, het Internationale Rode Kruis, het provinciale rechtssysteem en het militaire gerecht. Allen steunen hun werk op onze aanwezigheid in de gevangenis. Men vraagt ons lijsten van de opstandelingen van Kamuina Nsapu, van de minderjarigen, van hen die al een jaar vastzitten zonder veroordeling, van de zieken (mentaal zieken, epileptici, fysisch gehandicapten). Telkens met naam, dossiernummer, geboortedatum, motief van aanhouding,...). Het gaat nu om 890 gevangenen, de helft zijn zogezegde opstandelingen van Kamuina Nsapu, meestal arme jongeren die aan de barrières van de soldaten op de wegen het gevraagde geld niet kunnen betalen, maar ook de zware gevallen die betrokken waren bij de moord op die twee experts van de UNO vorig jaar. Men zoekt hoe men het te groot aantal opstandelingen dat er al meer dan een jaar in voorhechtenis zit, kan verminderen. Ze geven voorrang aan hen die nog minderjarig waren toen ze werden opgepakt.

De provinciale dienst voor gerechtszaken staat ook onder druk van de UNO en UNICEF om geen minderjarigen meer naar de gevangenis te sturen. De opgepakte minderjarigen willen ze nu aan ons centrum toevertrouwen. Op voorwaarde dat we samen met andere NGO's werken aan hun heropvoeding, o.a. door hen gedurende enkele maanden een stukje vorming te geven: brood bakken, zeep maken, groenten kweken en kippen en konijnen enz., een beetje schrijnwerkerij en metselwerk... Dit project is nog in de maak en stuit op heel wat weerstand.

En dan zijn er de gewone dagelijkse contacten met armen die ook veel tijd in beslag nemen. We hebben hier niet het recht om ziek te worden! Ik ben sinds mijn terugkeer al een paar keren enkele dagen met koortsaanvallen van malaria geplaagd geweest.

Dit was een lang bericht, nu ben ik moe en ga slapen.

Groeten uit een heel warm Congo.

Ivo